

Ще губи кам'яні
дахів високих
пожадливо бузу татарську ссуть,
ще безматень у вульні велетенським
не зворухнувся:
грузно спить, —
а вже
набряклими повіками за містом
моргає хтось
і пальцями нервово
по ринві стукотить.

Бульвари.
Сніг таранкуватий —
як стародавній мармор,
а коло прикорнів чорніє:
провалились рани...
І сльози
(не мої — дубів померклих)
моє обличчя й руки кроплять.

Чого ви плачете незрячі?
Нехай брудною дергою
вкривається дорога
нехай замість блакиті
висне повсть, —
та вірте:
скоро, скоро
до нас веселик прилетить,
і ще послухаєм музик,
коли і в хаті найбіднішій,
і в найубогішій кварталі,
і в кожному місці
і в кожному серці

заквітнуть сонячні троянди...

Гринджолами

мовчазно

кожух проїхав.

1923. ПРОРОСТЕНЬ. 1919-1926. Київ, в-во "Слово", 1926, с. 7-8.